

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

ECCE PAVIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAVIS FLORUM.

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS

XII. ÉVF. 1911. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEG MÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

F.M.S.

Az Oltáregyesület rendes tagjainak adománya 1911. február hóban :

Mundi Vilmosné 1 k 70 f, özv. Takács Pálné 1 k, Bucsinszki Viktorné 2 k, özv. Laub Jánosné gyűjtése: Dr. Botzenhardt Jánosné 6 k, Taller Istvánné 2 k, Flory Józsefné 2 k, Holzbauer Mátyásné 2 k, Schäffer Istvánné 6 k, özv. Haszmann Józsefné 2 k, özv. Seger Józsefné 2 k, összesen 22 k, Kresztics Mariska 6 k, Vezinger Ilka 20 k, Rózsay Valéria 14 k és gyűjtése: özv. Venczely Mihályné 4 k, Német Istvánné 2 k, Kador Mária 2 k, Balázs Erzsébet 2 k, Ibrányi Ferencné 2 k, összesen 26 k, Rumpfer Gézáné gyűjtése: Polonyi Julia 2 k, Miskolczi Gyuláné 4 k, Búzás Mihály és neje 4 k, özv. Mariai Károlyné 6 k, Juszt Karolin 40 f, Schreiner Józsefné 4 k, Mersits Lajosné 1 k, összesen 21 k 40 f, Löniski Borbála 2 k, Steiner Mártonné 4 k és gyűjtése: Hajduska Gézáné 2 k, Lányai Béláné 2 k, Smidbauer Ágostonné 2 k, Neumann Johanna 5 k, összesen 15 k, özv. Günther Tivadarné 4 k, Jerzsabek Jánosné 3 k, Galli Betti gyűjtése: özv. Gerlácsy Károlyné 2, Kauser Józsefné 2 k, Kauser Vilma 2 k, Felsmanné Kauser Clarissé 2 k, Grentzner Antalné 4 k, összesen 12 k, Hollós Istvánné 2 k, Micskó Józsefné 24 f, Mészáros Hermin 30 k, Dr. Hoós József Veszprém egyházmegye területéről 326 k, Debreceni János kanonok Eger érseki főegyházmegye területéről 2190 k, Kolbinger Paula 50 f, Nicora Józsefné 2 k, Fülöpp István plébános a felcsúti tagoktól 18 k 66 f, Bucsinszki Mária 1 k, Zapotoczky Mihály plébános a felsőlcsvári tagoktól 12 k, Dr. Babura László theol. tanár Esztergom főegyházmegye területéről, Cserényi Ernőné 1 k, Lord Adolfné 50 k, Belházy Emilné 2 k, Kollár Borbála 1 k, Miskó József és neje 6 k és gyűjtése: özv. Vogl Ferencné 2 k, Poór Erzsébet és Mária 4 k, Bujdosó Józsefné 10 k, Gertein Paula 1 k, özv. Schmidt Károlyné 6 k, Ott Antal és neje 4 k, Schreff Antal és neje 5 k, Hoyer Rezsőné 4 k, Hegyessy Ferenc és neje 4 k, Sörös Mária 2 k, Wendelin 1 k, Batta Ilona 1 k, Ertl Anna 2 k, összesen 52 k, Molnár Erzsébet 60 f, Minkler Sándorné 24 f, Paulus Józsa és Teréz 4 k, Czikkollai Teréz és Heiling Józsefné 2 k, Kormos Béláné 4 k, Nagy Istvánné 24 f, Meiszner Emilné 4 k, özv. Balázsné Bolgár Ilona 2 k, Meszveda Rozália 1 k, Blaskovics Ida 5 k, Blaskovics Mária 2 k, Kokovay Ilona 2 k, ifj. Habán Jánosné 2 k, özv. Návay Kálmánné 4 k, Agrikola Mária 2 k, Varga Emma és Lengyel Julia 4 k, Patyulák Mária 2 k, Mihályek Matild 24 f, Prihoda Mária 2 k, Kovács Erzsébet 4 k, Welker József 4 k, Cohen Adrienne 2 k, özv. Vattay Györgyné gyűjtései Ópécska 6 k 24 f, Petz Róza 2 k, Mertz Erzsébet 2 k, Mátyus István plébános a kácsi és tibolddaróci tagoktól 12 k 26 f, ft. dr. Dolyák Pál Szepes egyházmegye területéről a püspök úrtól 50 k, Liptónagybobroc 8 k, Márkusfalva 20 k, Liptó-Tarnóc 9 k, összesen 87 k, Kubát Rozália 4 k, Preyer Mária 2 k, Neogrady Jozefa 4 k 24 f, Csudnay Károlyné 4 k, Csepreghy Istvánné 4 k, Zakariás Antalné 4 k, Tarnóczy Eszter 1 k, Nébel Anna 2 k, Dombay Eleonóra 3 k, Gál Mária 40 f, Pirsch Anna 1 k, Hang Teréz 20 k, Lachnit Teréz 5 k, Kostyál Istvánné 2 k, Kostyál Emília 2 k, Mészáros Etelka 2 k, özv. Kähler Elberné 4 k, Pusaler Erzsébet 2 k, Szabó Mária 1 k, Löffler Mária 2 k, Troppa Emma 2 k, Heyek Kálmánné 10 k, Mukrauer Józsefné 1 k, Molnár Józsefné 8 k, Pfaff Teréz 4 k, Szalay Imréné 2 k, Zweekits Jánosné 2 korona.

ÖRÖKIÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Klett István S. J.*: Az Úr Jézus. — Az Oltáregyesület kiállítása. — *Timár Kálmán*: Andechs kincse. — *Szabó Vilma*: Isten utain. — A szentmise áldásai. — *Galambos Kálmán*: Az egyes szentostyák története. — *G. K.*: Meteorhullás. — Az Oltáriszentség és a tulipánmozgalom. — *G. K.*: Az Oltáriszentségen van minden. — *R.*: Csodálatos gyógyulás első szentáldozáskor. — *Adoratrix*: Az Oltáriszentség hősnője. — Katekizmus. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Atadár* főmunkatárs. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. — Szemle. — Röptében a nagyvilág körül. — Egy délután a marosvásárhelyi oltáregyesületben. — Egyesületi élet. — Hasznos tudnivalók.

AZ ÚR JÉZUS

Alig van hatásosabb indítók a gyakori és főképp a buzgó áldozásra, mint ha megfontoljuk, ki az, aki a szentáldozásban szívünkbe betér:

Ó, az Úr Jézus!

Ó, mennyi gyöngédség, mennyi fönség, mennyi szeretet, mennyi jószág, mennyi irgalom van e két szóban!

Az Úr Jézus!

Igen! ő az Úr! A Végtelen, az Örökkévaló, a Fölséges, a Mindenható. De ő egyúttal Jézus is. Az irgalmas, a kegyes, az édes Jézus. A Megváltó. A Mester.

Mikor a jámbor asszonyok husvét szürkületében a szent sírhoz iparkodtak, de azt nagy rémületükre tárva nyitva és teljesen üresen találták: Mária Magdolnát a nagy fájdalom majd hogy meg nem ölte. Azon hiedelemben, hogy a gyűlölködő főpapok még a szent tetemnek sem hagytak békét, hanem titokban valamely ismeretlen helyre lopták: már sem az angyal felvilágosító szavait nem hallotta, sem a többi asszony tanácskozását nem várta be, hanem lelkeszakadva visszaroht a városba az apostolokhoz, hogy jöjjenek ki és tegyenek valamit, mert «ellopták a Mestert». Azután szintoly lelkendezve visszafutott az üres sírhoz és ott fájdalomában megtörve keserves zokogásba tört ki...

Amint így zokog és sír, megjelen neki az Úr, de elváltozott alakban. Magdolna a kertésznek tartja és most gyenge reménysugár villan meg lelkében. Hátha ő rejtette el valamely biztosabb helyre; vagy legalább is tudja, hová vitték a drága tetemet. Tüstént meg is szólítja. «Uram! —

mondja a nemes fájdalom parancsoló hangján — ha te vitted el, mondd, hová rejtetted és én elmegyek és visszahozom.» Nem mondja, kit? mit? Ó, gondolhat-e valaki a fájdalom e napjaiban másra, mint Órá, az Édesre, a Főlségesre, a szelíd és alázatos Istenfiára, ki szeretett minket és szeretetből életét adta értünk!...

Ó, mondja tehát meg, hová rejtette a drága, az imádandó szent tetemet, és ő elmegy és gyenge két asszonyi karjával visszaviszi, visszahozza ide e biztos, e békességes helyre, többé el sem hagyja, míg csak teljes biztonságban nem tudja. Csak még egyszer meglássa, még egyszer ölelhesse a drága szent testet, a tátongó, mélységes sebeket...

E nagy szeretet lefegyverezte az Urat. «Mária!» — szól természetes hangján. Ez fölismeri. Ami e pillanatban a bűnbánó szívében végbe ment, azt könnyebb elképzelni, mintsem leírni. Az evangélista is csak annyit mond: «Megfordulván pedig amaz (Magdolna), mondá: Rabboni! Azaz Mesterem!»

Egész nagy élettragédia van e rövidke szóban kifejezve.

Mesterem! Imádandó, isteni Mesterem!

Aki oly irgalmas voltál irántam és botlásaim iránt. Aki oly szeretettel fölkaroltál, mikor a szívtelen világ kitaszított köréből. Aki megvédte a képmutató farizeusok köszívétől és Judás kapzsiságától. Ki hírneved veszélyeztetésével is megtúrtél környezetemben, visszahelyeztél becsületembe, bánatra indítottad bűnös szívemet és a kegyes ígéket mondottad: Megbocsáttatnak a te bűneid.

Mesterem! aki még csak két nappal ezelőtt oly embertelen gyötrelmeket állottál ki és hajzatomat szentséges véreddel áztattad.

Mesterem! Mindenem!

Te megint élsz! Megint itt vagy! Boldog vagy!

Ó Mesterem! Ó Mindenem!

Ime, k. hívő, egy lélek, aki fölértette és átélte, átérezte, ki nekünk az Úr Jézus.

Ugyanaz az édes Jézus jön már most a szentáldozásban szivedbe. Ugyanaz, akinek irgalmas ajkairól te is már számtalanszor vetted az édes ígéket: Bizzál fiam! leányom! megbocsáttatnak a te vétkeid. Ugyanaz, akinek isteni kebelén nem egy fájdalmas órában leltél már megnyugvást, mikor a világ álnoksága sebezte szívedet vagy bűneid és nyomorúságod ónsúlya görnyesztett.

Ó jön tehozzád. Az irgalmas, az édes Jézus. Megváltód és Üdvöztöd. A végtelenül türelmes, végtelenül kegyes, a harag és neheztelés nélkül való szerető Mester. Az Úr Jézus.

És ő óhajt szivedbe jönni, ő kívánczik szived hajléka után.

Nem fogod-e tehát hálás szeretetben és epedező örvendezéssel föl-

tárni szived a kopogtató isteni vendégnek, ahányszor csak zörget, ahányszor csak szeretete gyengéd sugalmával oda hív, oda vonz, szent vendégsége asztalához?...
Klett István S. J.

Az Oltáregyesület kiállítása.

(Folytatás.)

AZ OLTÁREGYESÜLET egyházművészeti előadásainak sorozatát május 21-én, vasárnap fejezték be dr. Némethy Gyula nagyváradai teológiai tanár felolvasásával. Némethy szép számú közönség előtt, melynek sorában rendkívül sok hölgy volt jelen, «A keresztény nő és az oltár» címen tartotta meg az előadását. Fölvetette azt a kérdést, mi lehet az oka annak, hogy a boldogságos Szűz nem volt jelen az úrvacsora termében, a szentmise és az Oltáriszentség alapításánál és hogy ő, aki egyedül volt büntelen és tiszta, soha az oltár fölé nem hajolhatott. Az Üdvözítő édesanyját e földi életben az alázat homályában tartotta, hogy annál hasonlóbb legyen hozzá, ki az Istenség fényét az emberiség gyarlóságával váltotta föl. A keresztény nő, Mária követője, nem lép az oltárhoz, hogy áldozatot mutasson be, de a női szív mélyebb érzelmeségéhez képest tökéletesebben egyesül Jézussal az Oltáriszentségben és szenvedésre neménél fogva hősebb lévén, mint a férfi, tökéletesebben részt vehet a kereszt-áldozatban. De a keresztény nő az által is részt vesz a szent oltári áldozatban, hogy az oltár és a miséző pap ruháit készíti Mária és a korabeli jámbor asszonyok példájára, kik Jézus szent testének takaróit készítették Betlehemtől a Golgotáig.

A nagy tetszéssel fogadott előadás után a közönség az Oltáregyesület kiállítását tekintette meg.

Andechs kincse

(Folytatás.)

3. A csodás ostyák tisztelete.

AZ 1583. ÉVI hivatalos egyházi vizsgálatnak döntése kihatott a szent ostyák további tiszteletére is. A hívő bajor népnek hagyományos tiszteletét ezen szentséges kincs iránt még inkább fokozták azok a nagy lelki kegyelmek, mikben az andechsi kegytemplomban részesedtek a zarándokok, nemkülönben a kegyhelyhez fűződő újabb meg újabb rendkívüli események, csodás gyógyulások stb.

A csodás gyógyulások közül egy esetet ide iktatok a kegyhelynek évkönyvei alapján.* 1714-ben történt az eset. Egy tizesztendőös fiú, névszerint Steinhasz Ágost, már egy félesztendeje, hogy mindakét szemére megvakult. A kis Guszti érdekében minden lehetőlköt elkövettek a gondos szülök; ámde az orvosok nem tudtak segíteni a baján. Végre elhatározták a szülök, hogy gyermekükkel elzarándokolnak Andechsra, szentmisét szolgáltatnak a csodás ostyák oltárán, szóval hogy a szentségi Úr Jézusnál keresnek segítséget. Május elsejére tűzték ki a búcsujárást. De ime, mi történik az utolsó éjjelen! Hajnali harangszókor a fiúnak örömkialtására ébrednek a szülök, hogy lát, hogy visszanyerte szemevilágát. Fogadalmukhoz híven örömet zarándokoltak el a kegyhelyre, hogy a csodás gyógyulásért hálát rebegjenek a szentségi Úr Jézusnak.

Hogy milyen látogatott volt az andechsi kegyhely az elmúlt századokban, arról fogalmat nyerünk, ha elmondom, hogy régente évről-évre 328 községből vezettek rendszeres búcsujárást a szent hegyre. Manapság 173 azon helységek száma, melyeknek hívő népe ősi szokás szerint évente elzarándokol Andechsra. Hogy a torlódást elkerüljek s mindenki rendben elvégezhesse szent gyónását, külön-külön napra van kitzúve az egyes községek búcsujárása. Április 25-től szeptember 29-ig tartanak ezen zarándoklatok. Legsűrűbbek a búcsujárások a keresztjáró héten és pünkösdi alapítványban.

Főúri zarándokok is sűrűn fölkeresték a kegyhelyet, sőt nem egyszer még a bajor uralkodóháznak tagjai is. Példának okáért VII. Albrecht császár és III. Miksa választófejedelem nejükkel egyetemben többször megfordultak Andechsban. A többi bajor herceg is buzgólkodott a csodás ostyák tiszteletében. Miksa Manó választófejedelem például ezüstveretű öröklámpát ajándékozott a szentséges kápolnának s annak föntartására alapítványt is tett.

Andechsban régi idóktól fogva külön ünnepet is ülnek a szentséges kincs tiszteletére. A csodás ostyák ünnepe pünkösdi utáni negyedik vasárnapra esik.

Nagy pompával szokták megülni a kegyhelynek két főünnepét: áldozócsütörtököt és a szent Mihály napját követő pénteket, mely napokra a pápák számos búcsut engedélyeztek.

A kegyhelynek ezen főünnepére mindig számos zarándok látogatott el Andechsba. Ezen napokon (illetve áldozócsütörtökön az elődestén) ugyanis megmutogatták a zarándokoknak a templom kincseit: a csodás ostyákat és a sok egyéb szent ereklyét. Az ereklye-kitétel (Heilthumb-

* Sattler: Chronik von Andechs. Donauwörth 1877., 545. l. — Heindl: Das Büchlein vom hl. Berge Andechs. 1904. 96. l.

weisung) századokon át a bevett ősi rítus szerint ment végbe. Természetesen a csodás ostyák voltak ezen ereklyetiszteletnek a fénypontja. A szentséges kömenetet is a csodás ostyákkal tartották ilyenkor.

Más rendkívüli alkalmakkor is nagy tömeg gyűlt egybe Andechsban. 1756-ban például az andechsi monostor háromszázados főnállását ünnepelték meg. A nyolc napig tartó jubiláris ünnepség lefolyásáról külön emlékkönyvben számoltak be az utókorak.

1803-ban az andechsi monostor is áldozatul esett a szekularizáció dühének. A szentséges kápolnából az értékes ereklyetartókat a müncheni pénzverőbe szállították s az arany-ezüstöt beolvastották. A csodás ostyák monstanciáját azonban sértetlenül otthagyták Andechsban.

I. Lajos bajor király 1846-ban megvette az apátság birtokait s visszaadta a monostort eredeti rendeltetésének; de csak mint perjelséget állították vissza az egykor önálló apátságot. A bencésrend szíves-örömet vette ismét gondozásába a kegyhelyet.

4. A «Három szent ostya» társulata.

A csodás ostyák tiszteletének előmozdítására külön társulat is alakult Andechsban. 1630-ban, Einslin Mihály apát kezdeményezésére szervezték ezen társulatot. Hogy a társulati tagok búcsukban is részesülhessenek, bekebeleztették a társulatot a római Úr testének (Corpus Christi) főtársulatába; ezt a bekebelezést 1772-ben megújították.

Kezdetben az erlingi Mária-templomban volt a társulat székhelye; 1761-ben azonban magát az andechsi kegytemplomot választották társulati templomnak, hogy a társulati ünnepeket nagyobb pompával lehessen megtartani.

1642-ben a müncheni mészárosok céhe testületileg belépett az andechsi csodás ostyák társulatába. Évenként zárandoklatot rendezett a céh Andechsba. A templom kincstárában ma is megvan még egy művészi kivitelű értékes fogadalmi gyertya, melyet ennek a céhnek (s egyben az andechsi társulatnak) a tagjai ajánlottak föl a kegytemplomban 1716 nyarán.

A társulat vezetése körül különös érdemeket szerzett gróf Wolkenstein Ferenc Frigyes augsburgi kanonok, kit mint igazgatót 1718 június 27-én iktattak be ünnepélyesen. Az igazgatói tisztnben egy egyszerű falusi pap, Schmidner Mátyás († 1717-ben) machtlfingi plébános volt az elődje.

A társulati tagok a beiratkozáskor azt a kötelezettséget vállalták magukra, hogy naponként 3 Miatyánkot, 3 Üdvözlégyet, meg 1 Hiszekegyet mondanak el a csodás ostyák tiszteletére, továbbá hogy gyakrabban járulnak a szentségekhez, legkevesebb minden negyedévben egyszer.

A társulat főünnepét évről-évre fényesen megülték a szent hegyre összesereglett társulati tagok. Ez alkalommal a csodás ostyákat is ki szokták tenni imádásra.

Timár Kálmán.

(Folyt. köv.)

Isten utain

CSODÁLATOSAK az Isten utai és senki ki nem fürkészheti. Csendes falusi templomocskában, melynek kedves egyszerű oltárát az Úr Jézusért égő szívek gondozzák, térdel egy kis csoport kilencedet végezve. Köztük térdel egy ifjú pap is, látszik rajta, hogy gyenge, beteges, de a lelke izzó, szívének vágya szemeiből leolvasható. Egy közös kérés száll el ajkaikról, majd a kilenced végén fölsír Jézus szent Szívéhez énekük: «Adj szívet, milyen a Tied — gyulassz lángszeretetre». A lelkek királya pedig nézi őket és a szegényes kis templomocskában is megismeri övéit, rájuk adja áldását és amint elcsendesednek a nagy némaságban, hangosabban válaszol szívükben kérésükre, mint a lehangosabb szentbeszéd: «Adjátok nekem szíveiteket, de a lármás, örökké nyüzsgő, gondterhelt világba a nép közé vegyülve, nem lehet egészen az enyém szívetek, el kell rejtőznötök a világ zaja elől, el kell szakadnotok mindentől, ami eddig a földhöz kötötte szíveiteket, meg kell halnotok a világnak, hogy élni kezdhesetek nekem, új, egészen tiszta életet, az angyalokéhoz hasonlót — csupán a szívetek kell nekem, s ha azt nekem adjátok, már nem köt a földhöz semmi benneteket, mert így már az enyémekek lesztek egészen s nincs szükségtök se senkire, sem semmire. Jöjjetek utánam! Miként én odahagytam Atyámat és országomat értetek, ti is hagyjátok el tieiteket én érettem. Jöjjetek utánam! Az Én igám édes, az Én terhem könnyű s végre Én magam leszek jutalmatok!»

A kis csoport átszellemülve térdel, arcuk hevül, szemük csillog, valami csodálatos ül vonásaikon, mintha nem is e világból valók volnának, oly magasztos egész valójuk. Isten hívja őket, ellenállniok nem szabad, nem lehet! «Előre» s csodálatos: a pap, aki úgy is Istené, akar az első lenni, a vezető az ég ösvényein.

Senkinek sem szól. Istenen kívül senki se tud szándékáról. Titokban mindent elintéz, hogy senki meg ne zavarhassa, lebeszéléssel meg ne tántoríthassa. Még szülőinek se árul el tervéről semmit. Mikor már ügye teljesen rendben van, bámulatra méltó könnyúséggel lemond mindenről és oda hagyva szabadságát, mindenét, egyetlen búcsuszónál többet nem mond még szülőinek se. Isten veled! ennyi elég neki és elindul arra a csodálatos útra, amelynek vége a mennyország kapuja.

Mikor becsukódott aztán mögötte a kolostor kapuja, ahová a hideg, közönyös világ elől menekült, csak az Isten fiai előtt ismeretes gyönyörűség és béke lett az osztályrésze. Az igaz, hogy tele van itt is az út tövissel, de a lelkek királya hú ígéréthez és ígája édes, a terhe meg könnyű az Őt szerető léleknek.

Távozása után pár napra nyomába lép egy ifjú, akiről a világ legkevésbé hitte, hogy békóba verje aranyzabadságát, melyért nemrég még úgy hevült; s hogy ő is olyan pályára lépjen, amely a világ szemében nem terem babért és nem hoz örömet. Pedig ez ifjú szive is tele van vágygal, reménnyel s a szeretet csak úgy dagasztja keblét; de vágya már nem a föld felé vonzza, hanem szárnyakat ad neki — s ott fenn az Isten országában akarja keresni örök gyönyörűségét.

Majd szende leánykák lépnek nyomukba, kik csendesen éltek eddig észrevétlenül, de szívük az Úr Jézusért dobogott, s mert Ő hívja őket, ők csak Nála lesznek boldogok.

Boldog falu! Az Isten szeme vigyáz reád. Egy kis csapat kéri le rád az Úr áldását; kell, hogy fölébredjen néped közönyéből, alvásából.

Ti pedig, akiknek vágyát betöltötte már égi Jegyesetek, ne feledkeztek meg azokról, akik még otthon maradtak s naponkint oda borulnak a kicsiny oltár elé könyörögni, kérni, hogy rájuk is árássa kegyelmét az Úr, s ha hívó szózatát fölkelte lelkükben, adjon módot, tegye lehetővé nekik is, hogy ama boldog óra ne késsen soká, amely az ő indulásukra ütni fog.

Szabó Vilma.

A szentmise áldásai.

SPITFIELD irhoni nagyközségben kevés oly lakályos és kellemes ház volt, mint Cassidy Tamásé, mely földszinti helyiségein kívül még egy emelettel birt; nem voltak rajta cifraságok, de egyszerűsége is vonzóerővel birt. Belső berendezése is magán a külsőnek jellegét viselte; magtáraiban pedig dúsan volt a gabona fölhalmozva, a pincében sok volt a burgonya, a szekrényekben csak úgy duzzogott a fehér ruha. A ház jobb oldalán volt az istálló, melyben négy tehén és pár ökör dicsérte a gazdát; volt továbbá még harminchat gyönyörű juha. Ha mindehhez még hozzá tesszük, hogy Cassidynek a legbiztosabb pénzintézetnél ezer dollárja (ötezer korona) volt kamatoztatva, úgy láthatjuk hogy ő Irhonnak azon polgárai közé tartozott, kik e nemes, de szegény országban bizony csak kevesen vannak. E tisztességes mód Cassidy öreganyjának volt nagyrészt köszönhető, ki egyébiránt már a 80-dik évet meghaladta s az egész

vidéken csak a söpörgető Paddyné nevezete alatt volt ismeretes; a házban pedig e jó öregot mind unokája: Tamás, mind ennek gyermekei: Jakab, Mari, Janka a legnagyobb tisztelettel és szeretettel vették körül. Ővé volt a háznak legjobb ágya, az asztalnál pedig az első hely, és ha ő nem lett volna kissé vak, kissé süket és kevésbé benuult, úgy őt talán az egész Irhonnak legboldogabb lakójául kellene tekintenünk. Azonban ezen irhoni nő akkor sem érezte volna magát boldogtalannak, ha őt kevésbé szeretik, szenvedései pedig nagyobbak: ő nappalának s éjjelének felét imádságra szentelte. A három dédunokát rajta különösen az nagyon érdekelte, hogy mihelyt a torony harangja a népet szentmisére hívta, a dédanya magán rögtön nagy keresztet vetett s az alatt szerette mondani: «Részeltessen e szentmisében a jóságos Isten engemet!» A kis háromság e szavak értelmét jól fogta föl, hogy t. i. a jó dédanya a szentmisének kegyelmeiben óhajt részesülni; de az apró Jakabnak csak az nem fért sehogy sem a fejécskéjébe, hogy a dédanya e fohászt miért mondja hangosan s oly sokszor; e szokás az egész községben csakis nála volt észlelhető; mondotta is nővérei előtt, hogy ő ebben valami titkot sejt. Mari nem volt e nézetben s azért így szólt: «Micsoda titkot akarsz te ebben látni? A nagyanya kéri a jó Istent, hogy ő a szentmise kegyelmeiben részesüljön, miután ő betegsége s agg kora miatt azon meg nem jelenhet.» Erre a kis Jakab megjegyzi, hogy a dédanya alig egy év óta nem jár vasárnapokint a szentmisére, de e hangos kérelmet tőle mindig lehetett jól hallani! sőt az is megtörtént, hogy ő alig hogy a szentmiséről haza jött, ha újra megszólalt a harang s a szentmisét jelezte, ezen szokását rögtön ismételni nem szünt meg; valami különösnek kell tehát a dologban lennie. Azután pedig azt gondolta, hogy Mari ugyan három évvel öregebb, mint ő; de ő is már tízéves s így neki is szabad saját fejével gondolkoznia.

Egyik este tehát ő nekibátorodik, dédanyjához megy, életpiros arcával az ő ráncos arcához simul és mondja neki: Nagyanyám, én szeretnék valamit magától kérdezni. — Mit akarsz, lelkem? — Miért mondja maga mindig, ha szentmisére harangoznak: «Részeltessen e szentmisében a jóságos Isten engemet?» — Azért, mert az jó és üdvös szokás. — De az, öregmama, mégis különös, hogy e jó szokást csak maga követi; én tehát azt mondtam Marinak, hogy öregmamának e szokása életének valamely eseményéből származik. — Erre a jó öregecske megjegyzi: Lám, az én kis Jakabomnak milyen fürkésző esze van! Igazad van, lelkem; annak már ötven esztendeje, hogy velem a következő történt. Én ugyanis Londonban laktam, e nagy városban, hol az élet bizony nagyon nehéz s az örök üdvösség is sok veszélynek van kitéve; ne is menjetek oda, gyermekeim, lahogy csak elkerülhettek. Én ott az én nagyon kedves férjemet veszítettem el és három kis gyermekemmel magamra hagyatva maradtam,

kiknek csak egyike tudta jobb kezét a baltól megkülönböztetni. Ah, kicsinyeim, mennyit kellett nekem ekkor szenvednem és rettegnem! Egykor történt, hogy nekem vasárnap is kellett dolgoznom, hogy picinyeimnek burgonyát szerezhessenek. Én ugyanis azon reményben, hogy a járó-kelő urak és asszonyságoktól, kik elől a sarat, havat, port néha bizony ügyetlenül elsöpörtem, néhány fillérsnyi alamizsnát kapjak. Mikor én e munkát vasárnaponkint is folytatni akartam, megkérdeztem előbb az én lelkiatyámat, ki azonban nekem sem igenlő, sem tagadó választ nem adott, hanem lelkeimre csak azt kötötte, hogy e tekintetben lelkiismeretem szavára hallgassak és csak arra kiválóan ügyeljek, hogy a szentmisét vasárnapokint soha se mulasszam el; de én nem vigyáztam magamra és azt néha mégis elmulasztottam. Ah, picinyeim, ha mi azt jól fölfognók, hogy mi a szentmise, úgy nekünk a kálváriáról reánk súlyosodó keresztetek is könnyűeknek tűnének föl! Én azt soha sem tudtam fölértetni, hogy a keresztény miként moroghat és eshetik kétségbe, ha Üdvözítőnk szenvedését és halálát hiszi. Én tehát a szent-kereszt-kápolnába jártam a reggeli szentmisére; de ezen vigasztalásom néha vasárnapon is elmaradt. Londonban ugyanis akkor kevés volt a katolikus pap; az, ki korán reggel a munkások és cselédek részére a szentmisét végezte, beteg lett; nekem tehát rövid imádsággal kellett ilyenkor beérnem s azután a söprűt ismét a kezembe vennem, hogy a nekem kijelölt helyen söprögessenek. De ha én szentmisét vasárnap nem hallgattam, úgy söprésem minden ügyességem mellett is nagyon rendetlenül ment s én nem egyszer söpörtem a híg sarat az uraknak fényes cipőjére, mi is nem az a mód volt, hogy én néhány penny-t szerezhessenek. Lássátok, apróságaim, nekem a szentmise hiányzott; innen volt, hogy én mindent izetlenül tettem; midőn azután egyik vasárnapon a szentkereszt-kápolnának három harangja a 11 órai szentmisét jelezte, én megálltam, magamra keresztet vettem és hangosan mondtam: «Részeltessen e szentmisében a jóságos Isten engemet!» Alig hogy e szavakat kimondottam, egy feketébe öltözött nő hallja azokat és tőlem kérdezi: «Jó asszony, hallgatott-e már ma szentmisét?» «Nem hallgattam, felelém neki, és ha akarom, hogy gyermekeim ne éhezzenek, úgy nem is lehet hallgatnom.» «Ó, ó, mondja erre az úrnő, adja ide nekem söprűjét, majd végzem én ön helyett a munkát és híven fogom önnek átadni, ha hogy valami pénzt kapok.» Én haboztam, hogy mitevő legyek, de az úrnő egyik kezével átveszi söprűmet, a másikkal pedig a szentkereszt-kápolnára oly parancsolólag mutat, miszerint én egyrészt megzavarodva, másrészt pedig örömben ujjongva mentem a szentmisére. Az úrnő szorgalmasan söpört még visszajöttömkor is; én azonnal észrevettem, hogy a söpréshez bizony nem ért; de az ő söprésé mégis jobban lett jutalmazva: láttam ugyanis, hogy ott a rézpénz között négy fényes arany is ragyogott... —

Juj, négy arany! — kiáltott föl a fiú. — Igen, négy egészen új és fényes arany is tündökölt közöttük. Es mit gondoltok, picinyeim, kicsoda volt ez az asszonyosság? — Az csak a szent Szűz lehetett, kiáltja a mi kis okosunk. — Igenis, valóban ő lehetett; de egy olyan bűnös, amilyen én vagyok, nem méltó arra, hogy miatta csoda történjék. Az aranyos nő nem volt a mi Üdvöztőnk Anyja, hanem Longthon hercegnő, kinek szeretete és rendkívüli jósága egész Angolországban híres volt. Ezen négy arany lett a mi jólétünk alapja; én ugyanis e négy arannyal kezdettem még Londonban egy kis gazdálkodást, mely azután nekem lehetővé tette, hogy én Londonnak búcsút mondjak és szüleimhez visszatérjek. E segítség nélkül én Londonban gyermekeimmel együtt tönkre mentem volna és így ti is, kicsinyeim, most nem lennétek itt. Ez időtől fogva szoktam én hozzája a szentmisére való harangozáskor hangosan mondani: «Részeltessen e szentmisében a jóságos Isten engemet!»

— Lásd, Mari — kiáltja erre a fürge eszű Jakob — igazam volt nekem, hogy itt valaminek kellett a jó öreganyával történnie! — Utána a kis Janka mondja: Én a nagymama példáját követni akarom és a harangozáskor én is fogom kérni a jó Istent, adjon nekem is részt a szentmisében. — Én is, én is, mondja hévvel Jakob. — Mari sem marad el a nagyanyának oly szép szokásától és rebegi: Én is fogom tenni. — Erre a jó öregecske mondja: «Jól és bölcsen teszitek, kicsinyeim!»

Egy hónap multával szép tavaszi vasárnap tiszta reggelén megszólalnak a plébániatemplom harangjai és a jó Paddyné magára keresztet vet, mondván hangosan: «Részeltessen e szentmisében a jóságos Isten engemet!» Ez volt az utolsó taglejtése és szava; ő oly csendesen halt meg, mintha csak egyszerűen elaludt volna. Őrzőül melléje volt a jó kis Janka rendelve, ki csak akkor vette észre, hogy a jó nagyanya valóban meghalt, midőn hűledezve látta, hogy az a következő szentmisére való harangozás alatt sem keresztet magára nem vetett, sem kedvenc imádságát hangosan nem ismételte.

(A Le petit Messager után.)

Az egyes szentostyák története.

AZT MONDJÁK, hogy minden egyes magunkhoz vett szentostyának meg van a maga története, melyen nem szabad meggondolatlanul átsurrannunk, mert főleg ezek történetére kell azt az igaz közmondást alkalmaznunk, hogy a történet az élet tanítómestere. Minden történetnek, eseménynek megvannak az előzményei, azután jó a tény maga és ennek hatása, következményei minél nagyobb horderejű a tény, annál behatóbbak az ez, okozó előzmények és következmények is. De vajjon van-e ezen a nagy

borzalmas temetőn, melyet földnek hívunk, csodálatosabb esemény, mint hogy az örökké élő édes Jézus, elrejtve az ostyának igénytelen színe alatt jön minden egyes szentáldozásban az én szegény lelkemhez, csak azért, hogy én Őt ne feledjem és hogy Ő engemet mindinkább megszenteljen. Mi ennek az előzménye? Az Ő részéről a legcsodálandóbb és valóban csak a jó Istentől kitelhető azon szeretet, amely magát a kereszten áldozatul hozta, és a mi részünkről? Vajjon készülünk-e ez isteni Szentség vételéhez? megvizsgáljuk-e jól lelkiismeretünket? meggyónunk-e szépen, ha lelkünk nyugtalan? Ha félek, hogy tán nagy bűnöm is lehet, ne menjek ily kétes lelkiismerettel az oltárhoz, hanem gyónjam meg bűnömet, s így vegyem a szeretet Istenének legszentebb, legsértelenebb testét és vérét magamhoz... Az áldozás maga pedig vajjon milyen legyen? A gyermek csak anyjának emlőit keresi, azokhoz tapad és szívja magába az anyai tejben, a bölcs és jó Istennek ezen bámulatos és szeretetteljes ajándékában, az életet. Mi is így tegyünk: feledjünk el mindent, az egész világot mi magunkkal együtt és lelkünk a legszentebb ostyában csak az örök életet és ennek végtelenül bőkezű adományozóját: lássa, bámulja, dicsőítse, magasztalja; ha pedig magunkat még az isteni ténykedés alatt is szárazoknak, nyomorultaknak érezzük, zárjuk be testi szemünket és magunkat feledve kérjük bizalmasan védszentünket, őrangyalunkat, a kilenc égi kart, az apostolokat, vértanukat, hitvallókat, szűzeket és az összes szenteket, főleg pedig a mi Szeplőtelen Szűzanyánkat, hogy ők helyettünk nyomorultak helyett dicsőítsék a kis Jézust, ki lelkünk hajlékába jött, Neki forró hálát adjanak, hibáinkért, fogyatkozásainkért Tőle bocsánatot, megjavulásunkra, megszentelésünkre pedig bőséges kegyelmet kérjenek... És a szentáldozás után hogyan viselkedjünk? Jaj, csak ne feledjük el a ma reggel hozzánk tért legfenségesebb vendéget, miként a kis gyermek sem feledti el édes jó anyját, hanem az egész napon át ott sűrög-forog mellette, cseveg vele, ezt és azt kér tőle; és miként nem könnyen felednők egész napon át, ha reggel valami főúri vendég tért volna be nagy leereszkedéssel szegény és szerény hajlékunkba: épen úgy, sőt annál jobban gondoljunk a nap folytán a mi isteni Vendégünkre, kiről a pap a szentmise alatti Glóriában oly igazán és főnhangon imádkozza: «Tu solus Dominus, Tu solus Altissimus», «Te az egyedüli Úr, Te az egyedül Legfenségesebb!» Igenis, úgy van: a legfenségesebb Úr, az örökké élő és éltető Úr legyen a nap folytán elménk- és szívünkben, hiszen az édes Jézus isteni ajkairól hangzottak el e legigazabb szavak: «Ahol kincsed vagy, ott vagy szived is». Ő és csakis Ő a mi örökké értékes élő kincsünk, a többit mind-mind a halál viszi, a sír temeti el. Okosak legyünk tehát és minden szentostyának, melyet lelkünkbe fogadunk, legyen vigasztaló, fölemelő, áldásthozó szép története. *Galambos Kálmán.*

Meteorhullás.

AZ IMÁDANDÓ Oltáriszentségben a külszínek alatt maga a végtelenül leereszkedő édes kis Jézus van jelen s azért mondja is Ő maga: «Én vagyok az élő kenyér.» «Én vagyok az élet kenyere.» «Aki eszik Engem, ő is él Énérettem!» Ez az én isteni hitemnek soha meg nem rendíthető alapja; az én mindenható Uram igazságos és legszentebb ajkairól hangzottak le e csodálatosan teremtő szavak és én is reájok csak azzal felelek, amit isteni Urunknak szent Péter apostol e szavakkal mondott: «Uram, kihez menjünk? Az örökélet igéi Nálad vannak és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy Krisztus, az Isten Fia!» Igenis mi elhittük és megismertük, hogy általad lett minden, az ezer milliányi oly szépen rágyogó csillagtáborától egész az utolsó szegény homokszemig a földön, melyet lábaimmal tiprok, de melyet én sem a semmiből létrehozni, sem megsemmisíteni nem tudok; itt tűnik ki azután az én koldústarisznyám, de egyszersmind az én úri voltom: hiszen értem van az egész teremtett világ, csak igazságra alkotott eszemet és a jóra, nemesre irányzott akaratomat, szívemet igazán a jóra használjam fel. Az én mindentudó, mindenható és legszentebb Istenemnek örömmel hiszek, midőn az Oltáriszentségben az én oly édes Jézusomat imádom; de azért annak is ujjongva örülök, ha isteni hitem mellett itt-ott igazán elfogadható érvek is küzdenek; hiszen ha én ezen emberi tanúságokat mind elvetni akarnám, úgy épen a legbecsületesebb, legszavahihetőbb embereket kellene agyafurtságáról, vagy igazán pokoli hazugságról vádolnom, kik csak azért hazudnak, hogy hazudjanak. Lássunk csak egy példát a számtalan közül.

Dejacobis, lazarista-misszió-püspök Abissziniában, nagyon szegény, de hősi erényekben annál gazdagabb apostola volt a mi isteni Urunknak, kinek földi életében a túlvilág különféleképen belejátszott. Például Faransban egy téli éjjel hívják őt beteghez, megy is rögtön egy ember kíséretében, ki a lámpást vitte; ezt azonban a szél eloltotta és kísérorje bámulva látja, hogy e szent missziópap testéből rögtön fény árad ki és az egész utat szépen megvilágítja... E fényár többször volt ily alkalmakkor látható és midőn erre nézve mások őt kérdéseikkel faggatták, úgy a szent életű pap végre az egész fényt azzal akarta mosolyogva megmagyarázni, hogy az valamelyes égi meteor-hullás lehet. Ó, a meteor nem tart oly hosszú ideig és nem hogy az utat mutatná, hanem inkább veszedelmes, valahonnan a nagy világtérből származó égi tűnemény. Ezen oly alázatos szent életű apostolról tehát ezeket mondotta Reygasse, lazarista házfő Sziria Tripoli városában. «Midőn mi Malta szigetére jöttünk, én és Pousson rendtársam szent János templomába siettünk, hogy ott szentmisét szolgál-

junk. Ennek végeztével kíváncsiságunknak akartunk hódolni és a maltai lovagrend nagymestereinek sírját megnézni. Ez alatt itt Dejacobis úr mondott szentmisét, mely egy egész óráig tartott. Mikor mi a templomból kiléptünk, bámulva látjuk, hogy a nép, mely a Dejacobi szentmiséjén jelen volt, utánunk tódul és lelkendezve kérdi: Tisztelendő urak, ki lehet ez a szent, ki önökkel jött hozzánk? Mi az ő szentmiséjét meghallgattuk és mindnyájan láttuk, hogy feje fölött az Úrfelmutatástól egész az áldozásig a Gyermek Jézus maga ragyogott.»

Szeretném tudni, hogyan lehet ez egyszerű és becsületes emberek látományát és kijelentését érteni, minthogy az Oltáriszentségben Istenünk mindenható szavai folytán az élő édes Jézus van jelen, ki jelenlétének néha rendkívüli bizonyítékát adja, hogy nekünk a hitet könnyebbé tegye és isteni ígérését koronként nemcsak érthetőleg, hanem érezhetőleg is beváltsa: «Én veletek vagyok mindennap a világvégezetéig». Köszönöm katolikus magyar szívemnek egész bensőségével igazán végtelenül magasztos és szívélyes szeretetedet, édes Jézusom; e földön csak Neked és Benned hinni akarok, hogy hitem és reményem ígért jutalmául egykor örökké lássalak és félelem nélkül szeresselek! Credo, spero, amo! Hiszek, remélek, szeretlek Téged örökké mosolygó Jézusom! Itt szenvedve és elrejtve szeretsz, de az örökkévalóságban annál boldogítóbban fogsz szeretni és szerettetni.

G. K.

Az Oltáriszentség és a tulipánmozgalom.

MAGYAR HAZÁNK ezeréves történetének tanúsága szerint a magyar állam életében mindenha vezérszerepet töltött be a magyar papság. Amióta István, első nagy királyunk kereszténnyé tette a honfoglaló magyarokat s amióta fejére tette ma is legdrágább ereklyénket, az apostoli keresztes magyar koronát, rosszban-jóban, nehéz harcok időkben és csöndes békés napokban vezetői voltak a magyar papok a magyar nemzetnek.

Ma nehéz napokat él a nemzet. Úgy mondta nemrégén egy előkelő vezére a magyar társadalomnak, hogy «nem boldog a magyar».

Évek óta évenként százezernél több magyar száll a tengerre s megy el bizonytalanba Amerikába s évenként százmilliónál nagyobb az az összeg, ami kivándorol Magyarországból külföldre, leginkább Ausztriába idegen árúcikkekért.

Erős a hitünk, hogy ha azok a százmilliók itthon maradhatnának, megtalálná honját minden magyar e hazában.

A külföldre kivándorló százmillió korona között a magyar árustatisztikai kimutatás szerint tekintélyes összeg az is, ami templomi berendezések, oltárok, szobrok ára fejében kerül ki külföldre.

A templomainkat ékesítő dicső szentjeink: szent István, szent Imre szent László, magyar szent Erzsébet szobrait tehát idegen országok fiai készítik s a fa, amelyből e drága szobrok készülnek, nem a hármas hegy és négy folyó területén vert gyökeret.

A templomainkban levő oltárok, szószékek nagyrésze külföldről kerül hozzánk s osztrák gyártmánnal díszített templomokban énekeljük Szent Istvánnak nagy ünnepén az «Isten áldd meg a magyart».

Magyar papság!

Legyetek segítségünkre abban a nagy munkában, amelynek szent célja a magyar nemzet erősítése, ha bármily kis mértékben is.

Nem igaz az, hogy nem jó a magyar ipar; nem igaz az, hogy nem tud a magyar jól és szépen dolgozni.

A felvidék legrégibb, ma már nem oly híres, de régen nagy, gazdag és hatalmas városában, Selmeczbányán egy nagyon szerény, de igen tehetséges szobrászművész dolgozik. Szobrokat, oltárokat, templomberendezési tárgyakat készít. Szobrait, oltárait idegen országok fejedelmei is megdicsérték s a magyarokat kedvelő bolgár király, aki büszkén vallja magát magyarnak, állandóan vele dolgoztat.

Ez a tehetséges szerény művész ma 30—40 emberrel dolgozik. Ha 300—400 emberrel dolgozhatnék, megjavulna a magyar árustatisztika s az a pár millió, ami ma templomberendezési tárgyakért megy ki az országból, itthon maradhatna s népünk magyar fából készült, magyar kéz által készített szobrokkal, díszítményekkel ékesített templomokban hozhatna áldozatot az Istennek.

Egyesüljünk! Alakítsuk meg Selmeczbányán a tervezett magyar «*Templomberendezési Műintézet Részvénytársaság*»-ot, melynek célja, hogy kiszorítsa Magyarországból az osztrák templomberendezési cikkeket és célja, hogy négy-ötszáz jó magyar munkást megtartsa az országnak.

Él bennünk a hit, hogy erős lesz ez a magyar vállalkozás; bízunk abban, hogy a tulipán föléled és virágozni fog a magyar papság által.

Az Oltáriszentségben van minden.

A HEGYES-VÖLGYES Svájc nagyrészt protestáns L. városának egyik szerény házában egy anya halálán volt s a haldokló fejénél leánya Henriette állt. Síri csend van a szomorú szobában, melyet a haldokló hirtelen megszakít, mondá: «Gyermekem, Henriette!» «Itt vagyok anyám!» «Hallgass

meg engemet, leányom: én meghalok; de te azt soha sem feledd el, hogy az Oltáriszentségben minden van!» Egyebet nem mondhatott, halálfia lett.

Ki volt Henriette? Ő W*** vidéki protestáns órásnak 15 éves protestáns leánya volt. Kit áldott jó szívvvel és gyönyörű ésszel áldott meg a jó Isten s ezáltal őtet atyjának kedvencévé avatta. Az apa szorgalmasan iskoláztatta és ő németül és franciául beszélt és habár szépnek nem is volt mondható, de magaviselete oly vonzóerővel bírt, hogy őt mindenki szerette... Atyja jószívű, de gyenge ember volt, telve előítéletekkel, melyek őt az úgynevezett szabadkőművesek közé vonták; házában is csak protestánsok és szabadkőművesek fordultak meg. Midőn megnősült, családja az egyenes szívvű és buzgó katolikus feleségét a házban nem is tűrte, hanem egy szomszédházban szállásolta el, gyermekeit pedig már kiskorukban elszedegették tőle; innen történt; hogy haldokló anyja ágyánál csak az egyetlen Henriette volt s ennek is ezt a kegyet előbb kérnie kellett. Reá a haldoklónak végső szavai olyan mély benyomást tettek, hogy tőlük nem szabadulhatott. Mi az az Oltáriszentség; mi az a minden? Miért mondta nekem anyám e végső szavakat? E gondolatoktól ő nem bírt szabadulni. Midőn tehát őt a család neveletésének befejezése miatt Stuttgartba küldötte, ott egy buzgó kath. paphoz megy és felvilágosítást kér arra nézve, hogy mi lehet az a minden az Oltáriszentségben. Ez röviden kifejté előtte az isteni szeretet csodálandó titkát és ő haza jövéen, fölkeresé titkon szülőhelyének katolikus papját és tüzetesebben akar erről felvilágosíttatni. Ez tehát kibővíti a már hallottakat, olvastatja vele a Szentírásban (János evang. 6-ik fejezetében) Urunknak az Oltáriszentségre vonatkozó oly világos és ünnepélyes ígérését, valamint az utolsó vacsorát is azon isteni meghagyással: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!» Kifejté előtte az erre vonatkozó kath. hitet, eloszlatja nehézségeit és végeredményül kimondja az egész kath. Egyházzal: «Igenis, az Oltáriszentségben van minden, mert ott az örökké élő Jézus, az Isten fia van jelen!» Henriettét e fönséges, csak a szeretet Istenétől származható igazság nagyon meghatotta és ő titokban tartott látogatásai alatt egyéb hitigazságokról is kért felvilágosítást.

E látogatások ugyan titkon történtek, de csakhamar el lettek árulva. Az úgynevezett szabadkőművesek egyike azt mondja a leány atyjának: «Felelj csak nekem, igaz-e az, hogy Henriette katolikus akar lenni?» Ez nevetésre fakadva feleli, hogy arról szó sincs. Ezt azonban a kőműves urak újra fel-felhozzák és kibeszélik, hogy Henriette a kath. paphoz jár, mire az apában felforr az epe és ő dühösen kérdezi: «Henriette azt beszélik rólad, hogy te katolikus akarsz lenni: igaz-e?» «Igenis, apácska, igaz.» «Ah, hát igaz?» Én neked nyolc napot adok a meggondolásra, ezalatt nekem határozott választ fogsz adni és ha te vallásodat mégis meg-

változtatni akarod, úgy innen távoznod kell. Értetted?» «Igenis papám...» A nyolc nap elmúlt, de a kath. Egyházba való visszatérés vágya nem múlt el és ő a nyolc nap elteltével ezt atyjának tudomására is hozta; erre az apa feleli: «Tudod, hogy mit mondtam. Csomagold be a te holmidat és holnap reggel innen távozni fogsz.»

Távozott tehát a jó Henriette és Stuttgartban mint tanítónő működött. Így folyt el tíz száműzetési év, melyet ő apostoli buzgósággal tett gyümölcsözővé; de őt magát a bú és fájdalom még idejekorán emésztette föl; fájt neki atyjának ridegsége, kinek azonban ő sokszor írt. Egykor írja, hogy ő halálához készül, mire az atyai szív meglágyul és hozzája siet. Mi történt a második halálos ágynál, azt a jó Isten tudja; de azt mi is tudjuk, hogy a jó Henriette ekkor atyja előtt az ő megtérésének történetét, a jó mamának végső szavait, a teljes igazság keresésében tett saját lépéseit oly meggyőzőleg s ékesszólóan adta elő, hogy az öreg protestáns és vad kömíves egészen átváltozottnak érezte magát. Haldokló gyermekének példájára ő is akarta tudni: mi az Oltáriszentség? És katolikussá lett. Midőn tehát Henriette szeretett anyjának végső szavait atyja előtt fölemlítette, azok által e három lélek az igazságban és szeretetben újra egyesült. Isteni igazság és határtalan szeretet tehát az Oltáriszentség; azért is az nekünk e földön mindenünk, a mennyországban pedig az örök életünk és boldogságunk.

G. K.

Csodálatos gyógyulás első szentáldozáskor.

ASZENT VACSORA című könyvben egy tizennégyéves leányka csodás gyógyulásának történetét olvasom. Borzasztó betegségben szenvedett a szegény gyermek, mely 1838-ik évi augusztus 26-án megszűnt, azonban a gyermek teljesen siketnéma lett. E csapást négy éven át tűrte az ártatlan gyermek. Dr. Hilsman neheimi orvos kezelte betegsége alatt s gyógyulásakor nem késett Istennek tulajdonítani a dicsőséget és a csodás gyógyulást nyilvánosan elismerni. A csodának négy plébános volt a tanuja, kik közül kettő később a püspöki székre emelkedett. Maga a gyógyulás története a következő:

1838. augusztus 26-án tartották az arnsbergi gyermekek első szentáldozásukat. Az áldozók között volt egy tizennégyéves leányka, ki négy évvel azelőtt súlyos betegség következtében hallását és beszélőképességét teljesen elvesztette. Az orvosok minden igyekezete, hogy e kínos bajtól a leánykát megszabadítsák, eredménytelen maradt. Míg hallása és beszélőképességének hiánya miatt az emberi társadalomból mintegy kizárva élt, az isteni kegyelem annál hathatósabban működött gyöngéd lelkében és

elrejtett utakon, csöndben, «szokatlan világosságra és érett gondolkodásra» juttatta őt, amiről lelki vezetője tudósításában tanuskodik. Midőn tehát elérkezett az idő, mikor első ízben az Úr Jézus szent testének vételéhez járulhatott, erre őt méltónak találták, nemcsak jámborsága miatt, de a hitben is elegendő jártassága volt. Mily örömmel, mily vágygal várta a boldog órát, midőn majd édes Üdvözítőjét magához fogadja, gyermeked bizalommal, hogy aki önmagát neki ajándékozza, az hallását és beszélőtehetségét is vissza fogja adni. Nagy bizalmát közölte a szentáldozást megelőző napon egyik iskolatársával. Reményében nem csalatkozott! Mert mi történt? Másnap, a szentáldozás napján, forró vágy, lángoló szeretet és határtalan bizalom hatotta át szivecskéjét, amint a pap az Úr Jézus szent testével feléje közeledett. Alig vette magához édes Üdvözítőjét, fülei zúgni kezdenek és néhány pillanat múlva tisztán hallja az orgona kedves hangjait. A leánya boldogságát leírni nem lehet. Nagy áhitattal, hálás szívvel hallgatta végig a szentmisét, melynek végeztével elragadtatva siet szüleihez haza, örömkönyvek között átöleli őket és megható hangon kiáltja: «Kedves apuskám! Édes jó anyám!» A hallást és beszélőképességet tehát a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus a kis leánykának négy év után ismét visszadta, és e nagy adománynak a kis leány egész életén át örvendett és kiváló tisztelője volt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek. R.

Az Oltáriszentség hősnője.

1778-ban a forradalom teljes erejével dühöngött Párisban. Vérszomjazó, részeg tömegek özönlöttek el az egész várost, rombolva, pusztítva, öldökölve mindent, ami az útjukba került. Egész utcák állottak lángban s a legyilkoltak ezrei heverték mindenfelé temetetlenül az összeomlott házak romjai alatt, az utak és utcák szélcin.

A templomokat kirabolták, megszenteltelenítették, fölégették, papok, szerzetesek megölték, vagy börtönbe vettek.

Szorongó szívvel nézett az egyik elővárosrész tiszteletreméltó ősz plébánosa mindeme borzalmaknak elébe. Eddig még nem érkezett el a pusztulás órája ideig; de minden pillanatban várni lehetett.

Késő éjjelig virrasztott eme rémnapokban a jó pásztor a templommal egybeépített plébánián, minden kis neszre figyelve, ha vajjon nem közeledik-e már a fékevesztett tömeg kedves szentélye felé. Már-már azt hitte, hogy forró imája meghallgattatásra talál, hogy temploma talán meg lesz kímélve a pusztulástól, midőn egy reggelen a forradalmárok egész serege

ocsmány dalokat énekelve zúdult a városrészre, s egyenesen a templomnak vette útját.

— Ide a kulcsot! Imádkozni akarunk! — kiáltozta egy alig 15 éves részeg suhanc a plébánia ablakai alatt.

— Ostoba! Mit akarsz? — kiáltott rá egy hatalmas termetű kovács, ki fekete, kormos arcával úgy nézett ki, mint egy alvilági szellem. — Van itt kulcs — és magasra emelte a kezében tartott vasrudat. Az erős ajtó sokáig ellenállott az ostromlók csapásainak, de végre is recsegve-ropogva zuhant be s a dühöngő tömeg ordítva nyomult befelé.

Az elől menők megálltak egy pillanatra; elvakítá őket a nagy fény. A templom összes lámpái, az oltárok minden gyertyája égett s a plébános fényes, ünnepi díszben, kezében magasra tartva egy feszületet, ott állott sekrestyéjével együtt a hajó közepén.

— Barátaim! Mivégre jöttetek? — hangzott szeliden a pap ajkairól, mialatt fájdalommal tekintett az első sorban állókra. Emberek voltak ezek, kiket ő keresztelt, ő tanított; kiknek az első szentáldozást ő nyújtotta e templomban s most ime, ők vezetik a lázongó tömeget az Úr háza ellen.

Egy pillanatig tartott mindez s azután mintha eszüket veszítették volna, rárohantak az ősz papra, ki súlyos ütései alatt csakhamar vérezve összeesett; hű sekrestyése saját testével akarta őt fedezni, de őt is leverték: mindketten egyszerre adták ki lelküket. Az Úr házának vértanui!

Rettenetes káromlások közt rohantak most a két holttesten keresztül egyenesen a főoltárnak. Ebben a pillanatban egy fehér alak repült mint a villám a szentélybe s ott megállott, karjait kitérve a tabernaculum védelmére; hosszú, barna haja végigomlott fehér ruháján; szemei lángoltak, mint egy szeráfé: Mária volt, a sekrestyés ifjú leánya.

— Vissza innét, nyomorultak! — kiáltá erős, csengő hangon. — Kimélijétek az Urat, a ti Isteneteket! — Pokoli gúnykacaj, piszkos szavak egész áradata s az ittas csócselék összefüggéstelen, őrzőngő lármája volt erre a felelet, néhány magáról megfélemedezett nőszemély, köztük a minden emberi érzésből kivetkőzött furia, G. Petronilla, ugrált föl az oltár lépcsőin.

— Tépjétek szét! Égessétek el ezt a boszorkányt! — kiáltozták néhányan s egyik közülök megragadá Mária hosszú haját, karjára csavarta, hogy őt így földre ránthassa; a férfiak vállon ragadták, úgy hogy már ingadozni kezdett, de ekkor egyszerre a fekete kovács lépett melléje.

— Menjétek innét! — ordított társaira. — Más dolgunk van most, mint ezzel a leánnyal vesződni. Mindenekelőtt enni akarunk. A nap elég hosszú lesz, hogy ezt a vén templomot lerombolhassuk.

Az egész sereg örömujjongva fogadta ezt a hirt.

— Igen, enni akarunk! Menjünk enni! — kiáltozták össze-vissza s egy forradalmi dalt énekelve, lassan kivonultak a templomból.

— Bolond asszonyszemély! — kiáltott oda a fekete kovács Máriának. — Nem tudsz okosabbat, mint idejönni? Nézd, hogy elhordd innét magadat, másodszer nem foglak megkimélni, ha itt találak — s ezzel társai után iramodott.

A leány csak állt egy helyben, mint valami szobor, míg az utolsó forradalmár is elhagyta a templomot, azután egy fájdalmas sóhajjal oda-lépett, hol a két halott összetaposva, véresen feküdt.

— Ó szent vértanúk! Segítsetek megmentenem az Oltáriszentséget. Imádkozzatok érettem, — rebegte könnyeborult szemekkel, azután a sekrestyébe ment s előhozta a Szentségház kulcsát.

Remegő kezekkel fordítá meg a kulcsot a zárban; jól tudta ő azt, hogy csak fölszentelt papi kéz érintheti a Legszentebbet, de nem volt veszteni való ideje; a templomrombolók minden percben visszatérhetnek s akkor mindennek vége.

— Uram! Ne nézd méltatlan voltomat, hanem szeretetemet — mondá. — Te nem veteited meg az oktalan állatok jászolyát, midőn világra jöttél, ne vesd meg most sem azon menhelyet, melyet nyujtok neked.

Így imádkozott még egy pillanatig térdrehullva, azután felállt, kivette a nagy áldoztató kelyhet, kivette a monstranciából is a szent ostyát és drága kincsét szívéhez szorítva, sietett ki a templomból.

A szobában, hova belépett, még édes álmát aludta egy kedves, két éves fiúcska, kit Mária gyengéd csókokkal ébresztgetett. Fivére, a kis Alfonz volt, kit az édesanya halála óta Mária nevelt igazi anyai szeretettel.

— Alfonz, édes testvérkém! kelj fel, valamit hoztam számodra.

— A gyermek felült ágyában s kedvesen mosolygott nővére. — Valami édeset hoztál? — kérdé.

— A mennyek édességét, mely után angyalok vágyakoznak — válaszolt a fiatal leány ünnepélyesen s azután egyik szent ostyát a másik után tette az ártatlan gyermek szájacskájába és felöltöztetve őt, sietett vele a már most kipusztított utcákon keresztül, egy ismerős családhoz. Kevés óra múlva a templom a lángok martaléka lőn. — — —

A forradalom leveretése után Mária C...-be ment a kis Alfonzzal, kinek most már atyja és anyja volt egyszersmind.

A hű nővér örökös gondoskodása alatt szépen növekedett a gyermek, ritka jámborságban és ártatlanságban.

Eljött az első áldozás napja is, melyre Alfonzot egy igen jámbor és szentéletű pap készítette elő és Mária buzgó imája, jól alkalmazott intelmei is segítették.

A boldog nap estéjén Alfonz meghatottan kérte hű nővérenek áldását:

— Köszönöm, kedves Mária, mindazt, amit velem és érettem

tettél. Áldjon meg az Isten jószágodért. A te tanításod és példád nélkül sohasem éreztem volna magamat ily boldognak. Soha, sohasem fogom elfeledni első szentáldozásom napját!

— Az első tudatos szentáldozásod napját?! — mondá erősen hangsúlyozva Mária és elbeszélte neki ama borzasztó reggel szent és édes titkát.

— Most értem, most már értem, — rebegé a gyermek — értek most már mindent. Látod, testvérem, mikor más embereket láttam áldozni, mindig úgy rémlett nekem, hogy valaha én is így tettem, hogy álmodtam talán ilyet, majd úgy tetszett nekem, hogy már egyszer éltem s akkor fogadtam szivembe az Úr Jézust, de ha gondolkoztam efelett, összezavarodott elmém, nem emlékeztem semmire; de most, hogy te nekem elmondtad, hogy az édes Jézus már egyesült velem; egyesült, előbb mint más hivekkel, most már én egészen az övé akarok lenni. Kérlek, kedves Mária, engedj pappá lennem!

A jó nővér örömkönyvek között szorítá szívére Alfonzot. Amiért annyit imádkozott, lelkének egyetlen forró óhaja teljesült.

Pár évvel később Alfonz belépett egy papnevelő intézetbe. Mária pedig az Örökimádás zárdában kérte felvételét; ugyanazon a napon tette le fogadalmát, melyen Alfonz az első szentmiseáldozatot mutatta be az Úrnak. Feláldozta magát engesztelésül az Oltáriszentségben annyi megbántással illetett édes Jézusnak...

Adoratrix.

KATEKIZMUS.

(Folytatás.)

Mit kell tennünk, mikor a pap a szent áldozás előtt fölmutatja az oltáriszentséget?

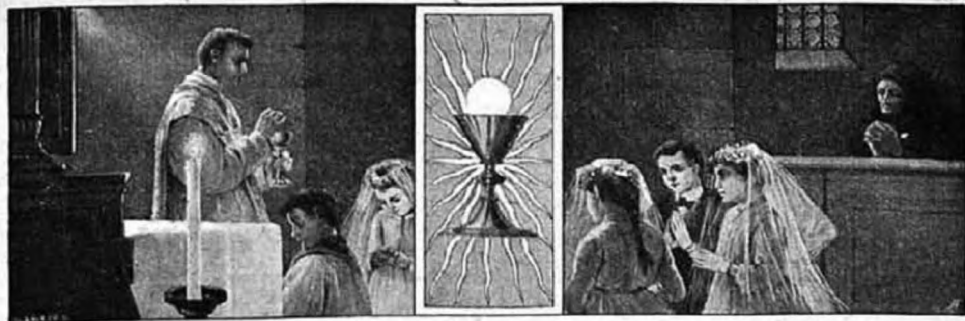
Mikor a pap a szent áldozás előtt fölmutatja az oltáriszentséget, térdre kell borulnunk, bűnbánólag mellünket vernünk és háromszor mondanunk: «Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem».

* Az oltárhoz összetett kézzel és lesütött szemmel illik közelednünk. Mielőtt a szent áldozás helyére érünk, térdet hajtunk az oltáriszentség előtt.

Mit kell tennünk, mikor a pap az oltáriszentséget nyújtja nekünk?

Mikor a pap az oltáriszentséget nyújtja nekünk, könyvet, vagy kendőt kell magunk elé tartanunk, fejünket fölemelnünk, nyelvünket egy kevésé alsó ajkunkra kitennünk és az oltáriszentséget a legnagyobb tisztelettel magunkhoz vennünk.

* A szent ostyát rágás nélkül illik lenyelnünk és nem kell sokáig szájunkban tartanunk. Ha a szájpadrásra tapadna, nyelvünkkel válasszuk le. Mikor az oltártól eltávoznak, térdet hajtunk az oltáriszentség előtt.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Szent áldozási áhitat.

(P. Hevenesi Gábor S. J. «Cura innocentiae» c. művéből 1715. évből.)

«A sok fegyver között, melyeket számodra az alvilág fejedelme ellen kijeleltem, a leghathatósabb az: hogy az *Úr testét gyakran magadhoz vedd* és hogy bizalommal az *Úr anyjának ajánld fel magad.*»

(VII. szent Gergely pápa szent Mechtildhez.)

I. Indokok gyakori szent áldozásra.

1. Ami testnek az eledel, az lelkednek a szent áldozás. Nem csodálom jóban való gyengeségedet, ha ritkán áldozol.
2. A jó barát szívesen járul barátjához. Minél ritkábban járulsz isteni barátodhoz, annál inkább mutatod nemtörődő hidegségedet ő iránta.
3. Gyarlóságunk érzete orvoshoz hajt. Ó, mennyi s mily veszélyes lelki lázban sinlődesz? s még sem használod a mennyei gyógyszer? az élet kenyerét?
4. Mult bűneidnek öntudata készlet, hogy gyakran mutasd be az engesztelés áldozatát, s ez az éretted vérző szeretet! Jézus az Oltáriszent-ségben.
5. Ha az angyalok részesülhetnének az áldozás malasztjában, ahányszor s mily hévvel tennék azt? te pedig ezt önkárodra elhanyagolod.
6. Tán sok üldözést szenvedsz az emberektől és sátántól? mért nem keressz segílyt? Pedig «*az Úr asztalt készített te előtted azok ellen, kik léged szorongatnak.*» (22. zsolt. 5. v.) Ó, mily bizton mondhatod a szent áldozás után: «*Isten bñnsömben van, meg nem rendülök.*» (45. zs.)
7. Mid van, mit nem Istentől vevél? mivel hálálod meg mindezt? Nem adhatsz Istenhez méltóbb háladíjat, mint Istent magát, kit szivedbe

véssz: mondd a zsoltárossal: «*Mit adjak vissza az Úrnak, mindazokért, miket nekem adott? Az üdvösség kelyhét veszem!*» (115. zs.)

8. Annyi malasztra van szükséged; miért nem veszed őt magadhoz, ki mindenható s minden jók forrása: «*Örömmel meitetek vizet az Üdvözítő forrásaiból*». (Izai. 12. 3.)

9. Ha a boldog öröklétben egyesülni óhajtasz Krisztussal, kezd meg ez egyesülést gyakori szent áldozás által már itt a siralom völgyében.

10. Istent dicsőíteni, szűz Máriát és az édes Szenteket tisztelni nincs becsesb és szebb mód, mint a szent áldozás.

11. Végre ha magad s kedveltjeid számára rendkívüli malasztokat kívánsz szerezni: nincs semmi hatásosabb az élők üdvére s a holtak enyhülésére, mint Krisztus drága teste vére.

Drebitka X. F.

(Folyt. köv.)

Csak bátran!

VOLT EGYSZER egy szegény tanítónő. A kövezetes, magasházú városból, ahol nevelkedett és ahol igen gyakran megáldozott, kikerült az akác-fás, barátságos faluba. Szerette volna folytatni szent áldozásait. De mivel egyedül volt, nem mert szólni és csak havonként ment. A karácsonyi szünidőben elpanaszolta vágyát és félelmét a városban lakó régi lelkiatyjának. És ennek nem kellett több. Írt az akác-fás falu plébánosának, hogy hadd kövesse a kis tanítónő szive vágyát. Nos és a vége? Néhány nap múlva már ment a tudósítás: «Ma, csütörtökön a legméltóságosabb Oltáriszentség napján kis látogatóba mentem Jézusomhoz és útközben betértem a mi jó plébános urunkhoz. Ő megmutatta lelkiatyám levelét. Én természetesen izgatott voltam, ő meg csak mosolygott rajtam és oly kedvesen kérdőre vont, miért nem szóltam már régen. Akármikor és akárhányszor rendelkezésemre áll. Magnificat.» — De hány helyen áll ez az eset! Nem mernek szólni, mert nem szokás. Néma gyermeknek anyja sem érti szavát. Szólni kell és szokás lesz. Ez a levél nem költött ám! Itt fekszik előttem; jószándékú lelkeknek szívesen megmutatom.

Krónikás.

A boldogságról.

BOLDOGSÁG! Mily sokan keresik, mennyien futnak utána s mégis hányan halnak meg nélküle. Vajjon miért van ez így?! Hát nincs boldogság?! Avagy hol keressük azt?! Tán a gazdagság, fény és pompa között? Ó, be sok sivár életet találni a paloták fényes termeiben. Pénz, drágaság halomra gyűjtve s mégis rideg minden. A pénznek csengése nem elégíti ki a szívet. A szív másra teremtett. Sokszor sóhajt föl a

kincseket gyűjtő fáradtan, kimerülve e szavakat hangoztatva: «Hát ezért fáradtam, hát ez a boldogság?»

Vagy talán a hatalom, rang, tekintély, amelyért annyian küzdenek, ez boldogít talán? Nézd, hogy tülekednek érte az emberek s mégis mikor fölérnek a magas polcra, egy nehéz sóhajtás tör fel a lelkükből: «Hát ez a boldogság?!»

Vagy talán a szépségben található föl a boldogság?

Ni, hogy hódolnak a szépek előtt, a bókók tömjénfüstje száll feléjük, a hizelgők serege környezi őket. S mégis a mosolygó arc nem árul el igazi boldogságot, valami lázas nyugtalanságot érzélek.

Mintha küzködne a szép arc valami láthatatlán szellemmel. Talán lelkiismerete szólal föl?

Tehát a szépség sem boldogít!?

Tehát nincs boldogság?!?

Ó, van! De ne keressétek a gazdagság s pompa termeiben, ne a hatalom polcán, sem a szépségnek bilincseiben. Hanem menjetek egy csöndes kis templomba, hol elhagyatva pihen az Úr, szomorú magányában csak az öröklámpa halvány fénye hint világot.

Ott az Oltárszekerényben pedíg lángol egy Szív, úgy dobog, esdekel:

«Jöjjetek hozzám, kik fáradotok s én megenyhítlek titeket.»

De halld, mi zsong, mi szól: a kis templom imára hívó harangja. Lassan-lassan megtelik hívóktól s megkezdí miséjét egy jámbor szerzetes atya... Csengetnek immár harmadszor s mit látok: lassan hagyják el egyesek helyeiket. Van köztük ékszeres urinő, van egyszerű darócköntösös anyóka. Ott van egy ártatlan tekintetű gyermek, majd egy bűnbánattól megtört lélek; férfi, nő, gazdag, szegény egymás mellett térdel, nincs rang, nincs korkülönbség köztük.

S im egyszerre fehérlő kis ostya alakjában közeledik az Úr, aki elhagyja az aranykelyhet, hogy betérjen a gyarló szivekbe, akiket szeret s akik őt szeretik.

S mit látok? Mi ég a szemekben? Valami fény, tűz... ah, tudom már mi: A boldogság.

Igen, van boldogság, ott az oltáron. Igen, föltalálható a szentségi Jézusnál a szent áldozásban! Ó, miért keresitek hát járatlan utakon, mikor ott mindenki egyaránt föllelheti.

Dr. Hannig Györgyné.

GYERMEKVIILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A pozsonyi gimnazisták öröme.

Az ősi koronázó városban, szent Erzsébet születési helyén, Pozsonyban, a kir. kath. főgimnázium ifjúságának használatára díszes templom épült. Apostoli kereszt díszíti a templom tornyát, mely így a maga külső kifejezésében társává lesz az ősi koronázó székesegyháznak, melynek tornyát másik becses ereklyének, a magyar szent korona ékesíti. Az új templom modern magyar stílben készül: az ifjú, de hitében és erkölcsiségében a régi nyomokon haladni akaró Magyarország is állandó hajléka kíván lenni a szentségi Jézusnak. Élénken fejezi ezt ki a készülőfélben lévő öröklámpa: alakja hazánk címere a szent koronával: Magyarországnak, Szűz Mária országának a hódolata a századok örök Királya előtt.

A magyar kultúra legnyugatibb öre és képviselője, Pozsony városa úgy tekinti magát, mint szent Erzsébet városát. Hiszen nem is egészen négy évvel ezelőtt egybegyűltek e városban a király hivatalos képviselőjével, Frigyes főherceggel, a nemzet katolicizmusának legfőbb képviselői, midőn a kedves szent születésének hétszázadik évfordulóját ünnepelték. Pozsony városának katolikus társadalma még mindig ennek élénk tudatában él. Megörökítette a szentnek emlékét a róla elnevezett «Gyermekotthon» fölállításával, ahol szent Vince leányai készítenek elő meleg otthont az Úr Jézusnak az elhagyott gyermekek lelkében; de általános volt az óhajtás, hogy ez élő templomokon kívül a művészet is alkosson az Oltáriszentség előtt hódolatában mintegy megsemmisülő szent Erzsébet tiszteletére templomot. S erre alkalom kínálkozott, midőn a vallás- és közoktatásügyi minisztérium az újonnan épült kir. kath. főgimnázium mellé a város bőkezű támogatása mellett templom építését rendelte el. Úgy az

egyházi hatóság, mint a minisztérium is helyeselte a tervet, hogy a templom Árpádházi szent Erzsébet nevét viselje.

A templom alapkövének letevése után különös gondolat töltötte el a lelkeket. Nemde, szent Erzsébetet német földre rendelte az isteni Gondviselés, hogy ott számtalan nyomorgónak törölje le könnyét, enyhítse szenvedését? és nekünk a szenvedés, az elnyomatás, a nemzeti nagy gyász korában német földről hozott a jóságos Atyának ugyanazon gondoskodása részvevő királynét, kinek nemcsak neve volt Erzsébet, hanem szent Erzsébetet könyörületességében is követte; követte kivált abban, hogy nemzetünket segítette az abszolutizmusból való szabadulásában. Mi természetesebb tehát, hogy az új templom mellett, hogy szent Erzsébet tiszteletére épül, egyúttal boldogult Erzsébet királynénk emlékét is örökítse meg? A terv Pozsony kath. lakosságának örömére valósággá lőn.

Özvegy Szápáry Béláné grófné, kinek áldozatkészsége általánosan ismeretes, kieszközte, hogy Ő Felsege, a király, Erzsébet királynénak karrarai márványdomborművü képét rendelje meg a templom számára Rigele Alajos szobrásznál s egyúttal Ő Felségétől azt a biztató ígéretet is nyerte, hogy a templom fölszentelésén megjelenik.

Már most, mikor annyi fölemelő indítók egyesült: az ifjú Magyarország hódolata a szentségi Jézus előtt, a város szülöttének, szent Erzsébetnek, mélységes tisztelete s az őszinte hála érzete boldogult Erzsébet királynénk iránt — lehetett-e egyebet várni, mint, hogy a kath. társadalom színe java vegyen részt ez Isten házában a fölszentelésében, kivált, mikor oly fáradhatatlanul buzgó főúri nő áll a mozgalom élén, mint Szápáry grófné? A koronás király példáját követték az uralkodó ház tagjai. Frigyes főherceg nagy csillárt; Gizella Mária, Valéria, Augustza és Erzsébet főhercegnők az öröklámpát; Mária Annuciáta főhercegnő az áldoztató kelyhet; Hohenberg Zsófia hercegnő a szentségtartót adományozták. Az uralkodóház tagjai mellé sorakoznak az egyházi és világi előkelőségek adományaikkal, élükön a biboroshercegprímással. Az összes adományok, melyeket özv. Szápáry Béláné grófné egybegyűjtött, eddig körülbelül 65000 korona értéket képviselnek.

És most a legfőbb öröm a legelső helyről, Krisztus helytartója részéről éri a gimnázium ifjúságát és a kath. pozsonyiakat. Az a pápa, aki megnyitotta az ifjúság előtt a bemenetet az Oltáriszentséghez; az a pápa, aki tudja, hogy szinte veleszületett forró kívánsága az ifjú léleknek, hogy Megváltójával minél gyakrabban, lehetőleg minden nap egyesüljön; az Oltáriszentség pápája, aki a szentségi Ur Jézus kívánságát is átérzi és azért a gyámoltalan hétéves gyermeket is engedi Hozzájárulni: a legfontosabb egyházi szert ajándékozza a templomnak, a misekelyhet; abban a hallatlan kitüntetésben részesítette szent Erzsébet templomát, hogy az ő kezéből

vegye fölszenteltségét az az edény, melyben a gimnázium ifjúságáért fogja magát az Úr Jézus föláldozni; a pápának a kelyhet konszekráló imája egyesül mintegy az Eucharistia előtt hódolva megjelenő ifjúság imájával. Mekkora megértése az ifjúság lelkületének! Valóban kell, hogy az ő eucharistikus szelleme időzzön mindig az ifjúság közt!

Ezt a kitüntetést is özvegy Szápáry Béláné grófnénak köszöni a város és a gimnázium, mert a nemeslelkű úrnő terjesztette e kívánságot Kohl Medárd dr. püspök által a Szentatya elé. Adjon az Úr Isten sok ily nőt szegény hazánknak és a tespedést lángoló szeretet fogja föl váltani a szent-ségi Úr Jézus iránt.

SZEMLE

Gróf Széchényi Miklós, mikor még a győri egyházmegyét kormányozta, egy falusi templomban misézett, ahol a plébános nem ép a legnagyobb gonddal örködött temploma-tisztaságán. Az Úr Jézus szentséges Szívéért oly sokat buzgólkodó püspök, midőn az oltárhoz kivonult s a szent ténykedés elején a kehely alá terítendő corporalét kibontotta, látva annak szennyes voltát, *sírva fakadt*. De volt gondja reá, hogy a hanyag plébános tiszta corporalékat kapjon. Ő maga küldött neki néhányat Győrből, mintegy figyelmeztetésül, hogy ezentúl több gondja legyen az egyházi ruhák tisztántartására.

Sarród sopronmegyei községben az elmúlt iskolaévben példás buzgósággal járultak az iskolás gyermekek a gyakori szentáldozáshoz. Tekintve, hogy filialis község, hol nem volt mindennap szent mise, mégis átlag 15—20-an hetenkint többször, még többen hetenkint vagy kéthetenként egyszer, de mindegyik legalább hónaponként egyszer, áldozott. Nagy nehézség volt, hogy a Tisztelendő Úrnak gyalog kellett mindig kijönni a $\frac{3}{4}$ órányira levő anyaközségből, mert így kevés ideje maradt az iskola kezdetéig — 8 óráig — a gyóntatásokra.

Az első áldozók figyelmebe. Április 6-án történt Puthenpollyban a következő eset: Miután a plébános a gyermekeket az első szent áldozásra elkészítette s valamennyit meggyóntatta, egy kis lány a gyónás után a következő napi első áldozáshoz gyertyát venni ment. Útközben pénzt leejtette s amint lehajolt érte, egy kígyó hirtelen megcsipte. Kis teste csakhamar megdagadt, megfeketedett s a szegény gyermek két óra múlva halott volt. Valóban megrendítő eset! Azért gyermekek mindig jó gyónást végezzetek, hogy ha hirtelen kellene is meghalnotok, a halál készületlenül ne találjon benneteket!

(Németből: Korrespondenz d. Priester-Gebetvereins. 1911, 5. sz.)

Röptében a nagyvilág körül.

Kalocsai levél az engesztelő szentáldozás szövetségéről. Az engesztelő szentáldozás szövetsége ügyében — úgy tapasztaltam — nagy a tájékozatlanság. Sokan nem tudják, hol van most a szövetség központja? Ki ennek országos igazgatója? Hol kell jelentkezni a belépésre? stb.

Mindeme kérdésekre vonatkozólag, szíveskedjék, kérem szépen, nagybecsű lapjában közzétenni a következő néhány sort:

Az engesztelő szentáldozás szövetségének magyarországi központja: Kalocsa, a Miasszonyunkról nevezett szegény Iskolanének zárdája. Itt van a törzskönyv, itt kell jelentkezni a belépésre; innét küldik szét a felvételi füzetkéket; ide kell fordulni minden, a szövetség ügyében netán kívánt felvilágosításért.

Az engesztelő szentáldozás szövetségének országos igazgatója a kalocsai szegény Iskolanének mindenkori lelkiigazgatója, jelenleg: *dr. Povischil Richárd, főszékesegyházi kanonok.*

A szegedi fogadalmi templom. Az 1879. évi árvíz után Szeged város közönsége úgy határozott, hogy fogadalmi templomot építtet. Meg is szavaztak négyszázezer forintot. Amikor az összeg összegyűlt, tavaly megbízták Schulek Frigyes műegytemi tanárt, hogy 1.400.000 korona költség keretében készítse el a templom terveit. Schulek tanár most elkészült a tervekkel, amelyek szerint a templom, belső berendezés és külső telekberendezés nélkül 3.300.000 koronába kerülne. A város természetesen nem fogadhatja el a költségvetést és fölkérték Schulek tanárt, hogy egy kisebb méretű templomot tervezzen. Schulek szerint a kisebb terv is 2.200.000 koronába kerül, úgy hogy a belső berendezéssel együtt csaknem hárommillió korona kell majd templomépítésre.

A székesfehérvári fehérrnap. Valóban szép és követésreméltó módon tartják meg Székesfehérvárott az első áldozás örömnapiját. Az Oltáregyesület készítette elő az ünnepségeket, melyek — hála a város előkelőségei

különösen az egyházmegye főpásztora áldozatkészségének és fáradhatatlan buzgalmának — bizonyára eltörülhetetlen nyomot hagynak majd a gyermekek lelkében. Dr. Prohászka Ottokár két ízben maga áldoztatta meg a gyermekeket és megható szavakat intézett hozzájuk. Mind három ízben pedig meghívta a gyermekszereget kertjébe, ahol nővére, Nagy Alfonz né bőséges oszonnával vendégelte meg őket s a püspök maga is a gyermekek közé vegyült. Azonkívül ezer darab közös áldozási imakönyvecskét adományozott a kicsinyeknek. Klotild főhercegasszony 200 darab imakönyvet adott, a város előkelősége körében rendezett gyűjtés pedig 379 koronát eredményezett. Az ünnepségek rendezése körül báró Wense Róza és Szögyény-Marich Julia fejtettek ki élénk tevékenységet.

Egy délután a marosvásárhelyi oltáregyletben.

SZÁMADÁSRA gyűltünk egybe. Egyenként és összesen tartunk rövidke lelkiismeretvizsgálatot, idézzük elő a multat, vegyük rendbe az eseményeket s a vagyont és tartozást okosan mérlegelve okuljunk a jövőre vonatkozólag.

Évekkel azelőtt alakult volt Marosvásárhelyt egy Oltáregyesület, amely a tapasztalatok szerint a szentségimádási vasárnapokat megtartotta és a minden egyes katolikus hívőt különben is kötelező ájtatosságokon részt vett; de a templomon kívül nem adott életjelt magáról. Ilyformában nem állhatta meg helyét a mai mozgalmas társadalomban. Az 1909. év október 17-én tartott közgyűlés megtalálta az új élet forrását a Mária-Kongregációban. Érett megfontolás és beható tárgyalások után, az 1910. február 23-i választmányi ülésen hitközségünk feje, Karácson Márton apátplébános úr kimondta a régi oltáregyesület újjáalakulását azon programponatok alapján, amelyeket a Mária-Kongregáció prézese és az új Oltáregyesület leendő ügyvezető igazgatója, Jaros Béla úr terjesztett elő. Jól ismerjük mindnyájan e pontokat azokból a felhívásokból, amelyeket minden egyes tag sajátkezűleg aláírt, kötelezve magát a szabályok pontos betartására. Aláírták pedig kétszázon felül, 203-an, legnagyobb része nők.

E biztató kezdet után az új Oltáregyesület megalakult 1910. május 1-én; megválasztotta tisztikarát s meg is kezdette működését.

Miben állott ez a működés?

A kibocsátott felhívások a tagok sajátkezű aláírásával mondhatni kétoldalú szerződés jellegével bírnak, amely egyrészt az Oltáregyesület, másrészt az illető tag között létesült, és kölcsönös jogokat és kötelességeket állapított meg.

Vegyük ezeket rendre.

Mit ígért az Oltáregyesület?

Ígért elsősorban havonként egy szentségi misét az egyesület élő és megholt tagjaiért — Meg is adta; akik rendszeren ott voltak, tudják.

Ígért másodsorban sok búcsut. Ezt is megadta; szól mellette a csalhatatlan krisztusi egyház tekintélye; akik szívöket a kegyelemnek megnyitották, lelkiismeretük révén kénytelenek bevallani, hogy úgy van, sok adósságukat engedte el a szentségi Jézus.

Ígért harmadszor az Oltáregyesület minden hó utolsó vasárnapjára műsoros vallásos összejöveteleket. — Szintén megadta; akik eljártak, bizonyíthatják.

Igen ám — mondhatná valaki — csak hogy ez ígéretekhez, illetőleg azok teljesítéséhez sok szó fér! Például az a szentségi mise, ha már szentségi, miért nem ünnepélyes, vagy ha az sem lehet, miért nem szól legalább az orgona? Aztán meg azok a bizonyos műsoros összejövetelek, mennyire elmaradnak a modern programmesték, pl. a «nyugatosok»-é mellett. Kinek kell a mai felvilágosodott XX. században gyermekies szent ének és maradi vallásos felolvasás?

Ezek és hasonló ellenvetések számos tag lelkében támadhattak, tényleg támadtak is, jó részüket szóval is kimondták.

Megfelelek rájuk. Először is vajjon ki tehet arról, hogy az a szentségi mise olyannyira csendes, talán az Oltáregyesület szentségi Jézusa? Én azt hiszem, hogy mégis csak egy kissé sok volna azt kívánni az Úr Jézustól, hogy saját magának asszisztáljon is, orgonáljon is, meg énekeljen is. Valamicskét talán nekünk embereknek is kellene tennünk. Az egyesület választmánya tett is annyit, hogy a jövőre nézve a szentségi misének énekessé tételéről gondoskodott.

És hogy műsoros összejöveteleink nem modernek? ... Ez magyarul annyit jelent tán, hogy nem nyakatekertek? No akkor nem is kívánunk ily értelemben modernnek lenni. Nekünk az Úr Jézus és az ő isteni tanítása immár szinte kétezer éve modern és friss; egészséges jellemképző erejéből és életető üdeségéből mitsem veszített. Amikor az ártatlan gyermekek ajkán a jó nővér vezetése mellett fölcsendül az ének és karban belezeng a hívők serege, nem kell annál jobb koncert. S amikor egy-egy Mária-gyermek szerénységtől kedves szavalatát halljuk, akkor ellefejtjük a modern világ színészkedő nagyzolását. Hogy pedig felolvasásaink valláserkölcsi irányúak, azon ne csodálkozzék senki; hiszen az Úr Jézus se tanította az embereket fizikára meg társadalomtudományra, pedig ő ugyancsak a javukat akarta s azt akarja az Oltáregyesület is.

Az igaz, hogy felolvasásaink gyakran ismétlődtek, főleg a hivatalnokok köréből. De hát — Uram Istenem — sok a dolgunk, nagy az elfoglaltságunk mindenfelé. Első a kenyérkereset, mert ez szükséges;

második a mellékfoglalkozás, mert ez hasznos; harmadik a szórakozás, mert ez kellemes; negyedik... nincs; mert ami ezután következne, az legfeljebb terhes! Körülbelül ebbe a kategóriába tartoznak az oltáregyesületi felolvasáskészítések is. Akadt mindennek dacára egy nemtisztviselő felolvasó is; s az a hatalmas szellemi tőke, melyet egyesületünk tizennégy paptagja és sok képzett világi tagja képvisel, remélnünk engedi, hogy a jövőben előadásaink változatosabbak lesznek; e reménységünk annál nagyobb mert hiszen a felvételkor adott írásbeli ígéretüket is bírjuk az egyesület nemes céljának előmozdítására: mindent megújítani Krisztusban!

Mert nekünk első sorban ez a célunk. Nagyon tévednek azok, akik az Oltáregyesületekbe kizárólag a nőket utalják s az egyházi ruhaneműek készítése révén a varróműhelyek szintjére süllyeszti. Távolról sem! Hiszen az alapszabályok első pontja szerint az Oltáregyesület célja a szentségi Jézus megismerése, szeretete és ennek terjesztése. Tehát első sorban hitbuzgalmi cél. Akiben nincs élő hit és szeretet az ne hozzon ajándékot az oltárra. Vajjon mit szólnánk mi emberek ahhoz, ha egy szép napon beállítana hozzánk közismert csúfolódó ellenfelünk egy prezenttel? Ép úgy vannak az egyházi ajándéktárgyakkal azok, akik egyébként soha a templom felé nem néznek, vallásukat pedig úton-útfélen hagyják a sárba tiportatni! Az Úr Jézust nem lehet tüntetőleg a perselybe dobott pár fillérrel vagy esetleg gyakran hasznavehetetlen ruhadarabkákkal mintegy lekenyerezni. Élő hitvallás, az kell az Úr Jézusnak! Hölgyeim és Uraim, elő a katekizmussal, amelyet gyermekkorunkban mindnyájan tanultunk, de kevesen tanultak meg! Először meg kell ismernünk vallásunkat, azután gyakorolnunk s a gyakorlás mellett védenünk. Ellenségeink oly agilisak vallásunk támadásában, politikában, tudományban, sajtóban, közéletben, magántársaságokban, nyíltan és titkon egyaránt, hogy tovább aludnunk nem lehet. Mivel pedig nyilvánvaló, hogy minden ellenségünk Krisztus igaz egyházát támadja, Krisztus híveinek sem lehet egyéb feladatuk, mint Krisztus mellé sorakozni; Krisztus pedig ott van az Oltáriszentségben.

Ezért kívánja meg egyesületünk mint elengedhetetlen föltételt a havonként legalább egyszer való szentáldozást. Hogyan teljesítettük ezt? Folytassák a lelkiismeretvizsgálást! Ha olyan jól megtudtuk kritizálni azt, amit az Oltáregyesület nyújtott, akkor kritizáljuk meg azt is, amit nekünk kellett volna szolgálatkép nyújtanunk. Rajta hát!

EGYESÜLETI ÉLET.

Sion ormain. Az esztergomi oltáregylet kiállításának megnyitása a mult hóban ment végbe nagy ünnepélyességgel a vizvárosi zárda földszinti nagytermében. A belépőt valóságos elkápráztatja a kiállított tárgyak nagy száma, de méginkább azoknak feltűnő szépsége. A drága palástoktól és miseruháktól minden, de minden található ott egész a kis kehelytörlőkendőig. Mindenem meglátszik az odaadó munka és a szent lelkesedés által vezetett ügyesség és hozzáértés. A jószívű munka és a nagylelkű adakozás tették lehetővé, hogy az ideai kiállítás fénye és gazdagsága által messze felülmúlja az eddigi évek eredményét. És ha kérdezzük, hogy kik a szervezők, kik kértek, kik fáradoztak a tárgyak megszerzésében, kik kopogtattak az ajtókon és a nemes sziveken, mindenki két tiszteletreméltó úrnő felé néz, mindenki rájuk mutat: az elnöknőre, özv. *Reviczky* Gábornéra és a munkában méltó társnőjére, *Marosi* Józsefné alelnöknőre. Bizony nagy dolgot, szép dolgot vittek végbe. A nagytermet teljesen megtöltötte a helybeli előkelő hölgyközönség. A budapesti központi oltáregyletet *Pallavicini* Edéné ögrófnő képviselte. A váci oltáregylet képviselőjében tíz odavaló úrhölgy jelent meg *Rapcsák* Imréné vezetése alatt. Ugyancsak Vácról jöttek *Kolozsváry* Mihály és *Galsek* György apátkanonokok. Tizenegy óraker nagy segédlettel a

növendékek szép éneke közben bevonult a terembe dr. *Koperniczky* Ferenc prelátus-kanonok, aki, miután dr. *Babura* László lendületes beszéddel fölkerete, dr. *Walter* Gyula v. püspök helyett épületes szónoklattal megnyitotta a kiállítást és megszentelte a kiállított tárgyakat. A helybeli előkelőségek közül jelen voltak *Meszlényi* Pál főispán, *Keményfy* K. Dániel plebános és dr. *Csárszky* István érseki titkár.

A temesvári Oltáregyesület köréből. Április 26-án délután a választmány *Skóza* Nándorné elnöklete alatt látogatott ülést tartott, melyen több fontos ügyet intéztek el. A tagok üdvözlése után *Karagyena* Jolán jegyző fölolvasta az előző ülés jegyzőkönyvét, majd a titkár, *Folba* János tartott magas nivón álló előadást. *Henck* Imréné elköltözés folytán leköszönt a pénztárosi tisztről; helyébe *Cselkó* Gyulánét választották meg. *Novotny* Károlyné indítványa kapcsán megbeszélték a *máriaradnai zárándoklat* tervét.

Az egyesület pünkösdkor rendez *kiállítást*; az előmunkálatok már serényen folynak.

Az egyesület zászlóalapja javára ujabban *Várady* L. Árpád győri püspök 100 K-t, a Délmagyarországi Gazdasági Bank pedig 50 K-t adományozott.

Az aradi Oltáregyesület közgyűlése. Az aradi Oltáregyesület folyó hó 14-én, vasárnap tartotta meg évi

rendes közgyűlését a tagok igen szép érdeklődése mellett. A közgyűlést özv. *Hauszer* Károlyné elnök vezette. *Lakatos* Ottó minorita rendfőnök, az Oltáregyesület igazgatója hosszabb beszédet mondott, melyben élénk színekkel rajzolta meg az oltáregyesületek nemes célját és azt a rendkívül fontos társadalmi feladatot, mely a keresztény restauráció munkájában s a katolikus öntudat fölébresztésében többek között az aradi oltáregyesületre várakozik. Ezután dr. *Lengyel* Gyula titkár számolt be az egyesület 1910. évi működéséről s lelkes szavakkal mutatott rá azokra az eredményekre, melyek a tagok buzgó fáradozásait a lefolyt évben kísérték. A pénztári jelentés tudomásul vétele után a tisztujtás következett, melynek során *Urbán* Ivánnét az egyesület védőnőknőjévé választották. Egyébként a tisztikar és a választmány a régi maradt. Ezután dr. *Moray* Ferenc rendtar-

tományi titkár mondott nagyhatású ünnepi beszédet, melyben az embernek az Isten után való vágyakozását s az Oltáriszentségnek az egyedek és a társadalom boldogságára való rendkívüli hatását fejtegette. A gyűlés végre megemlékezett fővédnökének, dr. *Glattfelder* Gyula csanádi püspöknek épen e napon végbement fölszenteléséről s őt meglehangú távirattal üdvözölte.

Lelkigyakorlat Battonyán. A battonyai (Csanádm.) Oltáregyesület április hó 27., 28., 29-én szent gyakorlatot tartott *Toma* István, a budapesti Szent-Imre-Kollégiumi prefectus úr vezetése mellett. Összesen nyolc szentbeszéd tartatott, melyeket az Oltáregyesület tagjai teljes számban látogattak.

A szentgyakorlatok méltó befejezése április 30-án a közös szent áldozás volt, amikor mintegy 150-en járultak az Úr asztalához. *Léber* Lőrinc slékész, oltáregyesületi titkár.

Hasznos tudnivalók.

Templom nedves falainak kiszárítása. Veszünk 93 rész téglaport és 7 rész ólomprotoxydot. Mindkét alkatrészt külön lisztszerű finomságra törjük. Azután elegendő lenolajjal, tézsasűrűségű péppé gyúrjuk. Ilyen állapotban a nedves falra ragasztjuk. Három-négy nap alatt megszárad s a nedvesség sohasem üt rajta át.

Megsárgult templomi fehérenemű fehér lesz, ha savanyú iróban ázni hagyjuk, minél vastagabb a fehérenemű, annál több ideig. Azután lágy meleg vízben közönséges szappannal mossuk, végre hideg vízben való mosással kiöblítve száradni hagyjuk. Egy másik módja ennek a következő: Borszeszt és terpentinolajat egyenlő mennyiségben öntünk a teknőben levő kékítő vízbe. Ebben mossuk a megsárgult fehéreneműt. Majd fényes napon, szabadon szárítjuk.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrkötés, arany v., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, arany vágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-1k évfolyamal még kaphatók egyenként

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs kiadás, sok képpel (Aranykorona nagyságban)

leszállított ára:

Vászonkötés, tokkal	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 20 "
Bőrkötés, arany metszés	6 " 20 "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Vászonkötés	3 K 10 f.
Diszes kötés	4 " 10 "
Selyemkötés	6 " 10 "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

1 K 40 fill.-jével.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1.60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fill.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fill.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNY

(Hálaadás az örökimádás rendeléseért.) Ó isteni bölcsességnek és gazdaságnak mélysége. Mily megfoghatatlanok, Uram, a te ítéleteid és kifürkészhetetlenek a te utaid, melyekkel a szegény elesett embert megmenteni s az üdvösségre vezetni s vele már e földön a mennyei boldogságot megízleltetni méltóztattál.

Imáadásra méltó Megváltóm a legméltóságosabb Szent-ségben! Értünk, emberekért, a mi üdvünkért jöttél le az égből a földre és vetted föl az emberi természetet, hogy értünk meghalass és halárod által nekünk életet adhass.

Vajjon tehetett-e, édes Jézusom, a te szereteted többet annál, hogy életedet adtad érettünk? Nemde magad mondtad: «Nagyobb szeretete senkinek sincs mint aki életét adja barátaiért!»

A te szereteted azonban, édes Jézusom, valóban isteni szeretet és azért tovább is mehetett és akart is továbbmenni.

Mínhogy szeretted tiedet, mindvégig szeretted őket, isteni Szíved nem akart elszakadni a szegény emberek szívetől és te a legméltóságosabb Oltáriszentségben velünk akartál maradni egészen a világ végéig.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

